

Sygn. akt II PZ 12/11

POSTANOWIENIE

Dnia 22 czerwca 2011 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Zbigniew Hajn (przewodniczący)

SSN Romualda Spyt (sprawozdawca)

SSN Jolanta Strusińska-Żukowska

w sprawie z powództwa M. W.

przeciwko BSJP

o odszkodowanie,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń

Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 22 czerwca 2011 r.,

zażalenia powódki na wyrok Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń

Społecznych

z dnia 10 lutego 2011 r.,

zmienia zaskarżone postanowienie i zasądza od powódki M. W. na rzecz BSJP Sp. z o.o. kwotę 60 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.

Uzasadnienie

Wyrokiem z dnia 10 lutego 2011 r. Sąd Okręgowy Wydział Pracy, oddalił apelację powódki - M. W.– od wyroku Sądu Rejonowego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 6 lipca 2010 r., oddalającego powództwo o odszkodowanie przeciwko BSJP Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością oraz zasądził od powódki na rzecz pozwanej kwotę 900 zł tytułem zwrotu stronie pozwanej kosztów zastępstwa procesowego w instancji odwoławczej.

Pełnomocnik powódki wniósł zażalenie na postanowienie o przyznaniu zwrotu kosztów zastępstwa procesowego stronie pozwanej w instancji odwoławczej w kwocie 900 zł, wnosząc o jego zmianę i przyznanie tych kosztów w kwocie 60 zł.

W uzasadnieniu zażalenia stwierdzono, że „Sąd przyznał pełnomocnikowi pozwanego kwotę 900 zł, bowiem jak można się domyśleć, Sąd II Instancji kierował się wartością przedmiotu sporu. Z takim rozstrzygnięciem nie sposób się jednak zgodzić, szczególnie biorąc pod uwagę nakład pracy pełnomocnika pozwanego, który wziął udział jedynie w rozprawie apelacyjnej.”

Skarżący podniósł, że nie można jednocześnie tracić z widoku, że w § 12 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielanej z urzędu (Dz.U. Nr 163, poz. 1349 ze zm.) - ustawodawca przewidział wynagrodzenie pełnomocnika za udział w tego rodzaju sprawach, z jaką mamy do czynienia w niniejszej sprawie. Zdaniem skarżącego, brak jest więc podstaw, by stosować stawki zależne od wartości przedmiotu sporu wymienione w § 6 tego rozporządzenia, skoro przepis szczególny stanowi w sposób jednoznaczny o wysokości wynagrodzenia za prowadzenie określonej sprawy. W tej sytuacji przyznawanie pełnomocnikowi pozwanego, którego nakład pracy ograniczył się do jednorazowego stawiennictwa w Sądzie na rozprawie apelacyjnej, kwoty tak wygórowanej, nie może nawet znaleźć uzasadnienia nakładem pracy włożonym przez tego pełnomocnika w prowadzenie sprawy.

Podkreślono też, że powódka od samego początku dochodziła w niniejszej sprawie odszkodowania za nieuzasadnione wypowiedzenie umowy o pracę.

W odpowiedzi na zażalenie strona pozwana wniosła o jego oddalenie i zasądzenie od powódki na swoją rzecz kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu zażaleniowym.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie jest uzasadnione. Kwestia rodzaju opłaty za czynności radcy prawnego (także adwokata) z tytułu zastępstwa prawnego w sprawie ze stosunku

pracy o odszkodowanie, o którym mowa w art. 45 § 1 k.p. i art. 56 § 1 nie była rozstrzygana jednolicie. Przyjmowano więc z jednej strony, że rozwiązanie wynikające z rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielanej z urzędu oraz z rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz.U. Nr 163, poz. 1348 ze zm.), polegające na przyznaniu stawek minimalnych za prowadzenie spraw, w których pracownik dochodzi uznania wypowiedzenia za bezskuteczne, czy przywrócenia do pracy (odpowiednio § 11 ust. 1 pkt 1 i § 12 ust. 1 pkt 1 przywołanych rozporządzeń) i zarazem potraktowanie takiego samego rodzaju spraw odmiennie, ze względu na możliwość zasądzenia alternatywnego roszczenia w postaci odszkodowania (§ 11 ust. 1 pkt 2 i § 12 ust. 1 pkt 2 rozporządzeń), a co za tym idzie innego sposobu ustalania wysokości opłaty za czynności pełnomocnika, jest wadliwe. Wedle innego poglądu gramatyczna (językowa) wykładnia przepisów § 11 ust. 1 pkt 1 i 2 i § 12 ust. 1 pkt 1 i 2 rozporządzeń w sprawie opłat prowadzi do wniosku, że traktują one zdecydowanie odrębnie i odmiennie sytuację, w której pracownik dochodzi uznania wypowiedzenia umowy o pracę za bezskuteczne lub przywrócenia do pracy (pkt 1) i sytuację, w której domaga się zasądzenia na jego rzecz odszkodowania za niezgodne z prawem lub nieuzasadnione wypowiedzenie mu umowy o pracę lub rozwiązanie umowy bez wypowiedzenia (pkt 2). Dosłowne brzmienie § 11 ust. 1 pkt 2 i § 12 ust. 1 pkt 2 rozporządzeń w sprawie opłat nie daje podstaw do wyłączenia z kategorii spraw "o odszkodowanie" tych spraw, w których pracownik występuje z roszczeniem o odszkodowanie z art. 45 § 1 k.p. albo z art. 56 § 1 k.p., zamiast z roszczeniem o uznanie wypowiedzenia za bezskuteczne lub o przywrócenie do pracy.

Powyższy problem stał się przedmiotem rozstrzygnięcia w uchwale składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 22 lutego 2011 r., I PZP 6/10 (niepublikowanej), której nadano moc zasady prawnej. Zgodnie z jej treścią, podstawę zasądzenia przez sąd opłaty za czynności adwokata z tytułu zastępstwa prawnego w sprawie ze stosunku pracy o odszkodowanie, o którym mowa w art. 56 § 1 w związku z art. 58 k.p., stanowi stawka minimalna określona w § 12 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu. Moc wiążąca tej zasady prawnej dotyczy wprowadzie powołanych w niej przepisów, a nie przepisów rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielanej z urzędu oraz art. 45 § 1 k.p., lecz z uwagi na to, że są to unormowania analogiczne, przyjęcie poglądu odmiennego nie może znaleźć akceptacji. Stąd też należna od powódki kwota zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu odwoławczym przed Sądem Okręgowym wynosi 60 zł (§ 12 ust. 1 pkt 1 w związku z § 11 ust. 1 pkt 1 ostatnio przywołanego rozporządzenia).

Mając na uwadze powyższe Sąd Najwyższy na mocy art. 398¹⁶ k.p.c. związku z art. 394¹ § 3 k.p.c. orzekł jak w sentencji.